

בע"א (חדרה) 24313-10-13 - עמאד בדוסי נ' עיריית חדרהשלום חדרה

בע"א (חדרה) 24313-10-13

עמאד בדוסי

תגב

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[06.11.2013]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול 3 הודעות תשלום קנס בגין עבירות חניה, מס' *****; מס' *****; מס' ***** (להלן: "הדו"חות") אשר בוצעו לכאורה על ידי המבקש בשנים 1997 ו-2000 בתחום שיפוטה של המשיבה.

טענות הצדדים

לטענת המבקש יש לקבוע כי הדו"חות התיישנו שכן לא קיבל עליהם הודעה מטעם המשיבה תוך שנה מיום ביצוע העבירה - טען ולא יספ.

עוד נטען כי יש להורות על התיישנות הקנס מקום שהמשיבה לא פעלה לגביית הדו"חות משך שלוש שנים.

לטענת המשיבה יש לדחות את טענת המבקש בדבר התיישנות הדו"חות שכן שלחה למבקש את הודעות תשלום הקנס, בגין שניים מתוך שלושת הדו"חות, בדואר רשום תוך שנה מיום ביצוע העבירה. עוד מפנה המשיבה לחזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי.

באשר לדו"ח מס' 7858657 הסכימה המשיבה לביטולו משלא מצאה אישור משלוח דבר דואר רשום.

דיון

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמק.

אין חולק כי הדו"חות מושא הבקשה ניתנו למבקש בשנת 1997 ו-2000 והמועד להישפט בגינם חלף זה מכבר.

סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"); קובע כי מקום בו לא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס.

שבתי ועיינתי בבקשת המבקש בנסותי למצוא תשובה לשאלה מדוע ישב המבקש בחיבוק ידיים מאז שנת 1997 ו- 2000 ועד היום, אולם לא מצאתי כל טעם או הסבר לשאלה האמורה. המבקש אינו מציין אימתי וכיצד נודע לו על הדו"חות והבקשה אף נעדרת התייחסות מינימאלית לשאלה מדוע הוגשה אך עתה.

המבקש אמנם צרף צו לתפיסת ומכירת מטלטלין מיום 2.7.13, אולם איני סבורה כי די בכך כדי להשליך אור על נסיבות הגשת הבקשה בחלוף 16 ו-13 שנים, בהתאמה.

ברי לכל בר בי רב כי במצב הדברים האמור אין ביכולתו של בית המשפט לבחון טענותיו של המבקש לגופו.

יפים לעניין זה דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 אריה שורשי נ' עיריית תל - אביב - אגף החניה (2.6.09):

"כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודיון בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. (...). משפנה לבית המשפט כשלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפך פסק דינו לחלוט, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למתן רשות להישפט".

כן ראו ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.09) שם שב בית המשפט העליון על ההלכה

שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 בצינו:

"נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון".

באשר לטענות המבקש לפיהן המשיבה לא נקטה בהליכים לגביית החוב, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הקנס ומשכך אינן במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).

כי כך, ומשהמבקש לא הסביר השיהוי בפנייתו לבית המשפט, אני דוחה הבקשה בכפוף להסכמת המשיבה לביטול דו"ח מס' 7858657 מיום 9.1.97. המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים. ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ד, 06 נובמבר 2013, בהעדר הצדדים.